

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ

№ 32 / 18.08.2023 г.

РЕШЕНИЕ

Чрез електронната поща на Министерството на финансите е получено заявление с вх. №У-ЗДОИ-51 от 26.07.2023 г. от, с което на основание чл. 2, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ) се иска да бъде предоставена информацията относно:

„1. Пълният текст на арбитражното решение (Award) на Международния център за разрешаване на инвестиционни спорове (International Center for Settlement of Investment Disputes) към Световната банка по дело *State General Reserve Fund of the Sultanate of Oman v. Republic of Bulgaria*, ICSID Case No. ARB/15/43 от 13.08.2019 г.

2. Принадлежащото към него споразумение между Република България и Суверенния фонд на Султаната Оман (*State General Reserve Fund of the Sultanate of Oman*).

Видимо от публикуваните цитати (excerpts) от съответното арбитражно решение на официалния сайт на Международния център за разрешаване на инвестиционни спорове, делото е прекратено без арбитражния съд да отсъди по същество. Същевременно, по тогавашните процедурни правила на Международния център за разрешаване на инвестиционни спорове, единствената възможност дело да бъде прекратено с решение (award), а не със заповед (procedural order) е било Правило 43(2) относно „Споразумение и прекратяване“:

Rule 43

Settlement and Discontinuance

(1) If, before the award is rendered, the parties agree on a settlement of the dispute or otherwise to discontinue the proceeding, the Tribunal, or the Secretary-General if the Tribunal has not yet been

constituted, shall, at their written request, in an order take note of the discontinuance of the proceeding.

(2) If the parties file with the Secretary-General the full and signed text of their settlement and in writing request the Tribunal to embody such settlement in an award, the Tribunal may record the settlement in the form of its award.

Също така, Ви напомняме, че в Конвенцията относно разрешаването на инвестиционни спорове между държави и граждани на други държави (*Convention on the Settlement of Investment Disputes between States and Nationals of Other States*) няма изисквания за конфиденциалност спрямо страните по производството. Член 48(5) касае само и единствено задълженията на самия Международен център за разрешаване на инвестиционни спорове към страните в производството.

Обръщаме внимание, също така, че нито в тази Конвенция, нито в приложимите процедурни правила на Международния център за разрешаване на инвестиционни спорове съществуват пречки за публикуване на цялостния текст на арбитражни решения на Международния център за разрешаване на инвестиционни спорове от самите страни в производството.

Видимо от уебсайта на ICSID, страните по производството – България и Суверенния фонд на Оман – не са дали съгласие за публикуване на пълния текст на арбитражното решение на самия Международен център за разрешаване на инвестиционни спорове по чл. 48(4) от тогавашните процедурни правила:

The Centre shall not publish the award without the consent of the parties. The Centre shall, however, promptly include in its publications excerpts of the legal reasoning of the Tribunal.

Това, обаче, не е пречка всяка една от тях, по свое желание, да направи арбитражното решение публично – нещо, което е стандартна практика за държавите, придържащи се към принципите на прозрачност и добросъвестност. Считаю, че огласяването на решението е от изключително висок обществен интерес и вярвам, че ще вземете решение пълният му текст да бъде огласен.“

Заявителят не е посочил предпочитана форма за предоставяне на достъп до исканата информация.

С искането за информация заявителят на практика иска да получи, първо, пълния текст на арбитражното решение по дело No. ARB/15/43 от 13.08.2019 г. на Международния център за разрешаване на инвестиционни спорове (ICSID или МЦРИС) към Световната банка и, второ, принадлежащото към решението споразумение между България и ищеца по делото.

Първо, по отношение на исканото от заявителя решение, Министерството на финансите няма задължение да го предостави на заявителя. По-конкретно и както е обяснено детайлно по-долу, България има задължение за конфиденциалност по силата на издадените от трибунала по делото процесуални заповеди (по-конкретно процесуална заповед 1 и процесуална заповед 3) и Конвенцията за уреждане на инвестиционни спорове между държави и граждани на други държави. България би нарушила това задължение, ако разкрие исканото решение в неговата цялост.

Въпреки това и с оглед постигане на прозрачност, Министерството на финансите се ангажира да предприеме необходимите стъпки за разкриване на исканото решение, като инициира съответните процедури съгласно правилата на МЦРИС. Моля да имате предвид, че този процес е свързан със значителни административни усилия и високо ниво на правна и фактическа сложност.

По отношение на искането за предоставяне на прилежащо към арбитражното решение споразумение, следва да се има предвид, че между страните няма сключено споразумение по съществуването на спора.

За пълнота следва да се имат предвид следните подробни мотиви:

Във връзка с исканата със заявлението информация е необходимо да се има предвид наличието на задължение за България за конфиденциалност, както и наличие на специален ред за предоставяне на достъп до исканата информация, които произтичат от международен договор и се ползват с примат по отношение на нормите на националното право.

Правилата за конфиденциалност на арбитражното производство и съответно, задължението на държавата за спазване на конфиденциалността на арбитражното дело, са предвидени в чл. 48, параграф 5 от Конвенцията за уреждане на инвестиционни спорове между държави и граждани на други държави (Конвенцията) и съответно в чл. 48, параграф 4 от Арбитражните правила на ICSID. Република България е страна по Конвенцията, която е ратифицирана със закон и е обнародвана в „Държавен вестник“, бр. 110 от 2001 г. На основание чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, Конвенцията като международен договор, по който България е страна, представлява част от вътрешното право

на страната и има предимство пред нормите на националното право, които ѝ противоречат. В тази връзка е необходимо да се отбележи, че след като е налице специален ред за разкриване на конфиденциална информация, установен с международен договор, този ред следва да се прилага с предимство пред националните правила за предоставяне на достъп до информация, уредени в ЗДОИ. На следващо място, по аргумент на по-силното основание следва да се приеме, че Конвенцията представлява нормативен акт по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗДОИ, който постановява поверителност на исканата информация и следователно допустимо ограничава правото на достъп до обществена информация по реда на ЗДОИ. Оттук следва да се приеме, че наличието на специални правила за конфиденциалност, уредени в Конвенцията, предвиждат допустимо ограничаване на правото на достъп до обществена информация по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗДОИ и представляват основание за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация по смисъла на чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ.

На самостоятелно основание и въз основа на чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България следва да се приеме, че Конвенцията и приложимите арбитражни правила на ICSID уреждат „специален ред“ по смисъла на чл. 4, ал. 1 от ЗДОИ, за предоставяне на достъп и разпространяване на информация във връзка с арбитражните производства пред ICSID, който изключва приложимостта на реда на ЗДОИ.

В този смисъл са мотивите на Върховния административен съд в Решение № 1580 от 12.02.2015 г. на ВАС по адм. д. № 7253/2014 г., VII о.: *„Както правилно приел съдът, налице е хипотезата на чл. 4, ал. 1, предложение 2 ЗДОИ, тъй като съществува друг, предвиден в закон специален ред за търсене, получаване и разпространяване на исканата информация - чл. 137, ал. 1 ЗСВ. Това прави Закона за достъп до обществена информация неприложим, а изводът на съда за законосъобразност на оспореното решение правилен, постановен в съответствие с материалния закон, и обоснован.“*

В същата насока е Решение № 352 от 13.01.2015 г. на ВАС по адм. д. № 7252/2014 г., VII о., в който ВАС е приел следното: *„Правото на достъп до обществена информация е по принцип свободно, но разпоредбите на чл. 4, ал. 1 и чл. 7, ал. 1 ЗДОИ предвиждат възможност това право по силата на друг закон да е изключено, пълно или частично ограничено. Редът за предоставяне на информация, която е събрана, създадена и съхранена в наказателното досъдебно производство, достъпът до документи и материали, които са част от същото, е регламентиран в чл. 198 и чл. 236 НПК. Материалите по предварителното производство не могат да се разгласяват без разрешение на прокурора. Следователно, нормативно е препятствана възможността всеки български гражданин, дори лице, засегнато от проверката, да получи свободен достъп по реда на ЗДОИ до преписките на прокуратурата, както и да се снабди с копие от конкретни документи по тях за собствени нужди.“*

Решение № 2496 от 20.02.2014 г. на ВАС по адм. д. № 11832/2013 г., VII о. постановява, че *„със заявлението се иска достъп до данни във връзка с оспорване заключението на вещо лице, дадено по гражданско дело № 8020/2011 г. по описа на Районен съд - Варна и във връзка с постановление № 2794/2013 г. на прокурор при Районна прокуратура (РП) - Варна по преписка № 2794/2013 г., относно отказ да бъде образувано досъдебно производство. Редът за оспорване на експертиза по граждански дела е уреден в чл. 200 ГПК. Редът за предоставяне на информация, събрана, създадена и съхранена при разследването и проверката по едно наказателно производство, независимо от етапа, в който то се намира, дори когато информацията не е класифицирана, е регламентиран в чл. 198, ал. 1, респ. чл. 213, ал. 1 НПК.“*

В заявлението се съдържа позоваване на процедурните правила на ICSID и специално на чл. 43 от тях, като е посочено, че тези правила, заедно с публикуваното на сайта на ICSID решение по делото, показват, че има сключено споразумение между Република България и

State General Fund of the Sultanate Oman (Държавния резервен фонд на Султаната Оман или „Оманския фонд“). Член 43 от арбитражните правила на ICSID предвижда, че ако в хода на арбитражното дело страните постигнат спогодба, те могат да я представят на трибунала и да поискат той да я възпроизведе в арбитражно решение.¹ В тази връзка, в заявлението е изложено, че, тъй като арбитражният трибунал не се е произнесъл по същество, единствената възможност за него да постанови арбитражно решение (Award), а не процесуална заповед (Procedural Order) е чл. 43, който се отнася за постигането на спогодба (Settlement) между страните.

По този повод следва да се отбележи, че във връзка с арбитражното решение (Award) не е сключено споразумение/спогодба, няма „принадлежащо към него споразумение“ между Република България и Държавния резервен фонд на Султаната Оман и в този смисъл подобен документ не съществува.

Както е посочено и в заявлението, на своя сайт ICSID е публикувал арбитражното решение, като в съответствие с чл. 48, ал. 4 от Арбитражните правила на ICSID, известна част от него е заличена, тъй като Държавният резервен фонд на Султаната Оман не е дал своето съгласие за публикуване на цялото решение.² Независимо от заличените части, останалата част на решението ясно показва какво се е случило по делото. След започването на делото двете страни са разменили по две писмени защиты, заедно с всички доказателства приложени към тях, включващи релевантни документи и експертни мнения (SGRF v Bulgaria Award, paras. 20, 24, 36, 37). В хода на размяната на писмените защиты, Оманският фонд е поискал от България да предостави определени документи, свързани с „Корпоративна търговска банка“ АД и трибуналет е наредил те да бъдат представени като във връзка с това е издал две процесуални заповеди за конфиденциалност (SGRF v Bulgaria Award, paras. 14-22, 24, 26). След втората писмена защита на България и преди провеждането на арбитражното заседание по делото, Оманският фонд е изпратил писмо до трибунала, с което е заявил, че се отказва от иска си без право да го предяви отново, но че поддържа искането си да му бъдат присъдени всички направени до този момент разноски. Поискал е трибуналет да издаде процесуална заповед за разноските и за края на арбитража (SGRF v Bulgaria Award, para. 38).³ В отговор, България е възразила на искането на Държавния резервен фонд на Султаната Оман и на свой ред е поискала трибуналет да издаде не процесуална заповед, а финално арбитражно решение (Award), което да отрази факта, че ищецът се е отказал от иска си без право на повторно предявяване и на основание чл. 61 от Конвенцията да бъдат присъдени всички направени до момента разноски (SGRF v Bulgaria Award, para. 39).⁴ След размяна на писмени защиты във

¹ ICSID Arbitration Rules 2006, Rule 43 Settlement and Discontinuance - 1. If, before the award is rendered, the parties agree on a settlement of the dispute or otherwise to discontinue the proceeding, the Tribunal, or the Secretary-General if the Tribunal has not yet been constituted, shall, at their written request, in an order take note of the discontinuance of the proceeding. 2. If the parties file with the Secretary-General the full and signed text of their settlement and in writing request the Tribunal to embody such settlement in an award, the Tribunal may record the settlement in the form of its award.

² ICSID Arbitration Rules 2006, Article 48 Rendering of the Award – 4. The Centre shall not publish the award without the consent of the parties. The Centre shall, however, promptly include in its publications excerpts of the legal reasoning of the Tribunal.

³ SGRF v The Republic of Bulgaria, Award, para. 38. “By letter dated 10 December 2018, Claimant notified the Tribunal that it “withdraws ‘with prejudice’ its claims in this arbitration” and that, accordingly, it was no longer necessary to hold the oral hearing which, in accordance with the revised timetable agreed by the Parties in May 2018, had been scheduled for January 2019 in Washington. However, Claimant maintained its request that it be awarded costs and requested the Tribunal to “proceed to make a decision on costs and bring this arbitration to an end.” To this effect, Claimant proposed that the Tribunal direct the Parties to make simultaneous written submissions on costs.”

⁴ SGRF v The Republic of Bulgaria, Award, para.39 “39. In response to this letter, on 14 December 2018, Respondent requested that the Tribunal proceed to issue a final award (and not a “decision”), setting out the Parties’ claims and defences and reflecting the fact that the Claimant has withdrawn its claims “with prejudice.” Bulgaria

връзка с разноските, в съответствие с изрично искане на България за това, на 13.08.2019 г. арбитражният трибунал е постановил арбитражно решение (Award), а не процесуална заповед (Procedural Order). Във връзка с издаването на решението, трибуналет е заявил, че имайки предвид факта, че Държавния резервен фонд на Султаната Оман се е отказал от исковете си без право на повторно предявяване и че България е поискала да бъде издадено арбитражно решение (Award), в което тези искове да бъдат отхвърлени без право на повторно предявяване, той намира, че има процесуална компетентност и юрисдикция да издаде такова арбитражно решение (Award) на основание чл. 47, ал. 1, т. i от правилата за арбитраж на ICSID⁵:

“54. Както беше посочено по-горе, Ищецът изрично се е отказал от главния си иск без право на повторно предявяване и Ответникът поиска трибуналет да издаде арбитражно решение (Award) с което да отхвърли всички искове на Ищеца без право на повторно предявяване.

55. Трибуналет отбелязва, че Ищецът не е възразил на искането на Ответника и че с това съответно и двете страни са съгласни, че трибуналет трябва да постанови арбитражно решение (Award) с което да отхвърли всички искове на Ищеца без право на повторно предявяване и да реши единствения висящ спор между страните – проблемът с разноските съгласно чл. 61 от Конвенцията на МЦРИС.

56. Трибуналет намира, че има процесуална компетентност и юрисдикция да издаде настоящето решение съгласно Конвенцията ICSID и прилежащото Двустранно инвестиционно споразумение. Трибуналет смята, че е редно да постанови официално арбитражно решение (Award), с което да отхвърли всички искове на Ищеца без право на повторно предявяване и реши да направи точно това поради мотивите изложени в тази Секция, в съответствие с член 47, ал. 1, т. i от Правилата за арбитраж на ICSID.”⁶

В съответствие с това, в диспозитива на решението, арбитражният трибунал е постановил следното:

“83. Съгласно изложените по-горе мотиви, Трибуналет реши следното:

а отхвърли без право на повторно предявяване всички искове направени в това арбитражно производство от Суверенния фонд на Султаната Оман; и

requested further that the award deal with the issue of costs pursuant to Article 61 of the ICSID Convention, by making an award of costs in Bulgaria’s favour.”

⁵ ICSID Arbitration Rules 2006, Article 47 The Award – 1. The award shall be in writing and shall contain: a. a precise designation of each party; b. a statement that the Tribunal was established under the Convention, and a description of the method of its constitution; c. the name of each member of the Tribunal, and an identification of the appointing authority of each; d. the names of the agents, counsel and advocates of the parties; e. the dates and place of the sittings of the Tribunal; f. a summary of the proceeding; g. a statement of the facts as found by the Tribunal; h. the submissions of the parties; i. the decision of the Tribunal on every question submitted to it, together with the reasons upon which the decision is based; and j. any decision of the Tribunal regarding the cost of the proceeding.

⁶ SGRF v Bulgaria, Award, “54. As was noted above, Claimant expressly withdrew its principal claims “with prejudice”, and Respondent requested that the Tribunal issue an Award dismissing all Claimant’s claims with prejudice. 55. The Tribunal notes that the Claimant has not objected to Respondent’s request and that, accordingly, both Parties agree that the Tribunal shall render an Award dismissing all of Claimant’s claims “with prejudice” and deciding on the only pending dispute between the Parties, i.e. the issue of costs, under Article 61 of the ICSID Convention. 56. The Tribunal is satisfied that it is competent and has jurisdiction to render the present Award under the ICSID Convention and the underlying BIT. The Tribunal accordingly considers it appropriate to proceed to issue a formal Award dismissing all of Claimant’s claims with prejudice, and here decides to do so for the reasons set out in this Section, in accordance with ICSID Arbitration Rule 47(1)(i).”

мнозинство, че Суверенният фонд на Султаната Оман трябва да заплати на България [...], плюс лихва върху сумата в размер фиксиран на 2.95%, начислявана годишно от датата на арбитражното решение (Award) до датата на пълното плащане”⁷

От гореизложеното ясно и категорично се вижда, че арбитражният трибунал не е постановил решение на основание чл. 43, ал. 2 от Арбитражните правила на ICSID, тъй като регламентираната там хипотеза не се е случила в делото между Държавния резервен фонд на Султаната Оман и Република България. Страните не са представили пред трибунала спогодба и не са поискали тя да бъде възпроизведена в арбитражно решение. Съответно, в диспозитива на арбитражното решение, трибуналет не е възпроизвел такава спогодба, нито е отбелязал, че има „принадлежаща“ към решението спогодба. Вместо това, Държавният резервен фонд на Султаната Оман е уведомил трибунала, че се отказва от исковете си без право да ги предяви отново и по искане на България, на базата на този отказ, трибуналет е издал решение, с което е отхвърлил исковете на ищеца срещу България.

В частта на арбитражното решение, отнасяща се до разноските, индиректно, но ясно се вижда причината поради която Държавния резервен фонд на Султаната Оман се е отказал от исковете си. След писмените защиты на България и предоставянето на всички документи, които трибуналет е наредил на България да му предостави, Оманският фонд се е убедил, че исковете му са неоснователни и нямат никакъв шанс за успех и поради това се е отказал от тях без право на повторното им предявяване. Това се потвърждава от параграф 74 на решението, където трибуналет е казал, че е нормално в хода на процеса страните да направят оценка на исковете си и съответно промени в тях:

“Разумна и важна стъпка за страните е да преразглеждат позицията си многократно по време на дългия процес, водещ до постановяване на арбитражно решение, и да анализират възможностите за коригиране на своите претенции и защита.”⁸

В същата част на арбитражното решение индиректно, но безспорно, също така се вижда и защо въпреки че Държавният резервен фонд на Султаната Оман се е отказал от исковете си, той е направил това искане, защото е твърдял, че отказът на България да предостави поисканите от него документи е бил неправилен и е станал причина Оманският фонд да заведе и продължи в напреднала фаза арбитражното дело. След като България е възразила, трибуналет е отхвърлил това твърдение на Оманския фонд, заключавайки, че България не е действала неправилен и поради това е присъдил всички разноси на нея, а не на Оманския фонд.

„По-специално арбитражният трибунал не счита, че разходите за водене на производството през периода преди предоставянето на [...] следва да се поемат от ответника: той не счита, че поведението на ответника, който не е

⁷ SGRF v Bulgaria, Award, “83. For the reasons set forth above, the Tribunal decides as follows: (1) To dismiss with prejudice all of the claims made in this arbitration by SGRF; and (2) By a majority, that SGRF shall pay the Republic of Bulgaria [...], plus interest on those amounts at the fixed rate of 2.95% compounded annually from the date of the Award to the date of full payment.”

⁸ SGRF v Bulgaria, Award, “74. It is a wise and important step for parties to reappraise their position repeatedly during the long process leading to the rendering of an arbitral award, and to examine the scope for an adjustment of their claims and defences...”

предоставил [...] по-рано, е било неправомерно или е представлявало злоупотреба с арбитражния процес.“⁹

Както е обяснено по-горе, незаличената част от арбитражното решение дава точна информация за това какво се е случило по арбитражното дело между България и Суверенния фонд на султаната Оман – по делото няма спогодба между Република България и Оманския фонд.

В тази връзка трябва да се добави, че конфиденциалността на арбитражните решения се регулира от чл. 48, параграф 5 от Конвенцията, от чл. 48, пар. 4 от Арбитражните правила на ICSID, както и от процесуалните заповеди на трибунала и поначало не е предназначена да укрива от обществото фактите, свързани с развитието и изхода на арбитражните дела, а да защитава други легитимни интереси, като например защита на конфиденциалната информация от трети лица.

В чл. 48, параграф 5 от Конвенцията е предвидена изрично хипотеза, в която може да се разкрива публично информация във връзка с актове или материали по арбитражно дело. Съгласно цитираната норма, арбитражното решение може да се публикува от ICSID със съгласието на насрещните страни по делото. Видно е, че Конвенцията е стеснила възможността за публикуването на информация по арбитражното дело до арбитражното решение, като с такава възможност разполага единствено ICSID и то при изрично съгласие на двете страни по делото. Страните не могат по своя преценка сами да разкриват конфиденциалността на решението.

Изчерпателното уреждане на условията, в които може да бъде дадена публичност на арбитражното решение или други актове или действия в арбитражните производства по реда на Конвенцията, води до извода за конфиденциалност на тези арбитражни производства. Оповестяването на информация е предвидено като изключение от общото правило за конфиденциалност и се осъществява при наличието на изчерпателно предвидени предпоставки и от изрично определен орган - ICSID. Това означава, че страните не могат по своя преценка да разкриват на трети лица документи или информация от арбитражното дело.

Задължението за конфиденциалност по арбитражното дело между България и Оманския фонд е закрепено изрично в Процесуална заповед No. 1 от 14.04.2016 г., издадена по конкретното дело, въз основа на процесуално правило No. 19 от Арбитражните правила на ICSID, както и в процесуална заповед No 3 от 27.08.2016 г.

В чл. 25.1 от Раздел 25 „Публикуване“ от Процесуална заповед No. 1 е предвидено, че Секретариатът на ICSID ще публикува решението и която и да е друга заповед или разпореждане по делото, в случай че двете страни се съгласят за това. В противен случай, ICSID ще публикува извадки от решението в съответствие с арбитражно правило 48, параграф 4. Видно е, че забраната за публикуване на решението, освен при изричното съгласие на двете страни по делото, следва както от общите правила на Конвенцията и приложимите Арбитражни правила, така и от процесуалната заповед, издадена от арбитражния трибунал по конкретното дело. От ясният текст на Конвенцията и Процесуална заповед No 1 е видно, че нито ICSID, нито всяка страна по делото може по своя преценка сама да разкрива арбитражното решение. В тази връзка следва се посочи, че Оманският фонд не е предоставил съгласие за публикуването на арбитражното решение. По тази причина, на официалния сайт на ICSID е публикувана извадка от арбитражното решение от 13.08.2019 г.

⁹ SGRF v Bulgaria, Award, para. 76. “In particular, it does not consider that the costs of the pursuit of the proceedings during the period prior to the disclosure of [...] should be borne by Respondent: it does not consider that Respondent’s conduct in not disclosing [...] earlier was improper or an abuse of the arbitration process..”

От гореизложеното става видно, че доколкото е налице специален ред за разкриване на конфиденциална информация, установен с международен договор, този ред следва да се прилага с предимство на основание чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България пред националните правила за предоставяне на достъп до информация, уредени в ЗДОИ, респективно да се приеме, че представлява „специален ред“ за предоставяне на достъп и разпространяване на информация във връзка с арбитражните производства пред ICSID по смисъла на чл. 4, ал. 1 от ЗДОИ и допустимо ограничаване на правото на достъп до обществена информация по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗДОИ.

На последно място, исканото решение съдържа факти, част от които касаят действия и волеизявления на трети лица, а от друга страна нямат отношение към административните правомощия на министъра на финансите. Също така решението не е акт на държавен орган по смисъла на чл. 3, ал. 1 ЗДОИ. Поради това исканата информация не попада в дефиницията по чл. 2, ал. 1 ЗДОИ и е извън обхвата на закона.

След като разгледах заявление, вх. № У-ЗДОИ-51 от 26.07.2023 г., считам, че не са налице предпоставките за предоставяне на достъп до наличната в Министерството на финансите информация. На основание чл. 28, ал. 2 и чл. 37, ал. 1, т. 1 от Закона за достъп до обществена информация и Заповед № ЗМФ-426 от 08.06.2023 г. на министъра на финансите

РЕШИХ:

Отказвам на, достъп до наличната информация в Министерството на финансите, по заявление вх. У-ЗДОИ-51/26.07.2023 г.

На основание чл. 39 от ЗДОИ решението да бъде изпратено по пощата с обратна разписка на посочения в заявлението адрес.

Решението подлежи на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред административния съд по постоянен адрес на заявителя в 14-дневен срок от получаването му.

/п/

НАЧАЛНИК НА КАБИНЕТА
ЖАНА ТОКОВА

(лице, упълномощено по чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ със
Заповед № ЗМФ-426 от 08.06.2023 г.
на министъра на финансите)